

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 7C/78/2010
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4310207622
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Červenáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2013:4310207622.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Červenákovou, v právnej veci žalobkyne: L. A., J. B., Z. X.X.XXXX, B. Z. R. XX, E., zast. v konaní JUDr. Romanom Juríkom, PhD., advokátom so sídlom Račianska 62, Bratislava 3, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, Bratislava 824 96, IČO: 35 792 752, zast. v konaní JUDr. Jánom Havlátom, advokátom Advokátskej kancelárie HAVLÁT&PARTNERS, so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu spotrebiteľa a zaplatenie 2.639 eur, takto

rozhodol:

Určuje sa, že právny vzťah z úverovej zmluvy číslo 8400000656 medzi účastníkmi konania nie je.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1.000 Eur z titulu primeraného finančného zadostučinenia, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd vo zvyšnej časti žalobu zamieťa.

Súd o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Na Okresnom súde Levice (ďalej v texte aj ako „súd“) sa pod sp. zn. 7C/78/2010 vedie súdne konanie vo veci žalobkyne: L. A., J. B., Z. X.X.XXXX, B. Z.Á. R. XX, E., zast. v konaní JUDr. Romanom Juríkom, PhD., advokátom so sídlom Račianska 62, Bratislava 3, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 10, Bratislava 824 96, IČO: 35 792 752, zast. v konaní JUDr. Jánom Havlátom, advokátom Advokátskej kancelárie HAVLÁT&PARTNERS, so sídlom Rudnayovo nám. 1, Bratislava, o ochranu spotrebiteľa a zaplatenie 2.639 eur a trov konania.

Toto súdne konanie začalo dňa 14.6.2010, kedy bola žalobkyňou podaná žaloba vo veci samej na Okresnom súde Levice, ktorú odôvodnila nasledovne:

Žalobkyňa dňa 23.10.2007 spísala so zástupkyňou žalovaného žiadosť o poskytnutie úveru v sume 35.000,- Sk. Na druhý deň si uvedomila, že ide o „drahý“ úver, za ktorý bolo treba žalovanému vrátiť sumu 76.104,- Sk, a preto požiadala p. Š., s ktorou spísala dňa 23.10.2007 žiadosť o poskytnutie úveru, o storno úveru. Zástupkyňa žalovaného ubezpečila žalobkyňu, že dokumenty týkajúce sa úveru má ešte u seba a neodovzdala ich žalovanému. Po uplynutí jedného mesiaca kontaktovala p. Š. žalobkyňu s tým, či by predsa nemala záujem o úver, pretože vyplnená žiadosť o jeho poskytnutie je platná iba mesiac. Na dané žalobkyňa reagovala odmietavo. Napriek tomu, p. Šimková približne o 2 týždne oznámila žalobkyni, že jej žalovaný poslal na bankový účet peniaze predstavujúce poskytnutý úver. Žalobkyňa argumentovala tým, že „zrušila“ svoju žiadosť. P. Š. poradila žalobkyni, aby dané peniaze

previedla späť na účet žalovaného. Žalobkyňa tak vykonala na ďalší deň. V septembri 2008 žalovaný kontaktoval žalobkyňu prostredníctvom SMS správy, ktorej obsahom bolo oznámenie, že žalobkyňa je klientkou žalovaného. V následnom telefonickom rozhovore bolo žalobkyňi vysvetlené zamestnancom žalovaného, že finančné prostriedky, ktoré žalovaná vrátila na účet žalovaného považuje iba za prvú splátku poskytnutého úveru. Dňa 29.5.2009 bola žalobkyňi od žalovaného doručená písomná výzva na úhradu sumy 2.639 eura, proti čomu sa žalobkyňa bránila. Dňa 18.2.2010 navštívil žalobkyňu p. B. A. a vyzval ju na úhradu jej dlhu voči žalovanému. Žalobkyňa argumentovala skutočnosťou, že nedisponuje ani len úverovou zmluvou, na základe ktorej mal vzniknúť záväzkový vzťah medzi žalovaným a žalobkyňou. Oznámenie o schválení úveru bolo žalobkyňi doručené až 15.2.2010. Z uvedených dôvodov žiadala žalobkyňa, aby súd určil, že právny vzťah z úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania nie je a tiež žiadala, aby súd zaviazal žalovaného na úhradu sumy 2.639 eur z titulu primeraného finančného zadosťučinenia a trov konania žalobkyne.

Žalovaný doručil súdu dňa 15.7.2010 písomné vyjadrenie k žalobe, v ktorom uvádza, že tvrdenia uvádzané žalobkyňou sú skresľujúce a nepresné, v rozpore s objektívnym stavom. Na základe žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400000656 požiadala žalobkyňa o poskytnutie úveru v sume 76.104,- Sk splatného v 36-tich mesačných splátkach po 2.114,- Sk. Žalobkyňa podpísala žiadosť dňa 23.10.2007, po posúdení a schválení zo strany žalovaného bola zmluva podpísaná dňa 21.11.2007. Finančné prostriedky boli z účtu žalovaného odpísané dňa 21.11.2007 a žalobkyňi bola odoslaná zmluva o revolvingovom úvere a aj tzv. akceptačný list (Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi). Dňa 5.12.2007 boli na účet žalovaného pripísané finančné prostriedky vo výške 35.000,- Sk, a to z účtu 222172967/900. Žalovanému bola doručená žiadosť o storno úveru až dňa 7.12.2007, teda po uplynutí 16 dní od uzavretia zmluvy. Žalovaný poznamenal, že v deň podpisu zmluvy žalovaným boli peňažné prostriedky podľa zmluvy vyplatené žalobkyňi.

Vo svojom vyjadrení žalovaný ďalej argumentoval ustanovením, článku 19.8 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere číslo 8400000656, podľa ktorého: „Dlžník je oprávnený od tejto zmluvy o RÚ písomne odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu do siedmich dní od jej uzatvorenia podľa čl. 2 ods. 2.1 Právo odstúpiť od zmluvy je možné v stanovenej dobe uplatniť u Veriteľa na jeho kontaktnej adrese uvedenej v čl. 15, ods. 15.1“. Žalovaný mal za to, že žalobkyňa túto možnosť nevyužila a teda jej následná „žiadosť o storno úveru“ nemohla mať bez súhlasu žalovaného právne účinky, ktoré žalobkyňa zamýšľala. Žalovaný sa ďalej vyjadril k povahe vrátenia sumy 35.000,- Sk. Žalovaný uviedol, že z právneho hľadiska nešlo o splnenie záväzku žalobkyňou, ale len o predplatenie si šiestnástich splátok po 2.114,- Sk a časti sedemnástej splátky v sume 1.176,- Sk poskytnutého úveru. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa dňa 17.2.2010 svoj dlh voči žalovanému uznala a zaviazala sa ho splácať v dohodnutých splátkach. Žalovaný ďalej poukazuje na rozpor tvrdení žalobkyne, keď na jednej strane tvrdí, že úverový vzťah medzi ňou a žalovaným nie je a na druhej strane sa písomne zaväzuje v dohode o uznaní dlhu nielen dlh z tohto právneho vzťahu uhradiť, ale ho aj uznáva čo do dôvodu i výšky. Existenciu zmluvného vzťahu potvrdzuje, podľa žalovaného, tiež Protokol o vykonaní kontroly dlžníka, v ktorom žalobkyňa výslovne uvádza, že začne splácať od 4/10. Žalovaný má za to, že tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého jeho konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi, bez odbornej starostlivosti je účelové, založené len na tom, že žalovaný vyzýval žalobkyňu na plnenie jej záväzkov. Týmto tvrdeniam žalobkyne, podľa žalovaného, odporuje fakt, že jej žiadosť o poskytnutie úveru bola posúdená žalovaným, ktorý pred schválením úveru posudzoval najmä finančné možnosti žalobkyne podľa ňou zadaných údajov za účelom, či požadovaný úver bude môcť objektívne splácať alebo nie. Žalovaný má za to, že z obsahu žaloby nevyplývajú žiadne relevantné skutočnosti odôvodňujúce nároky uplatnené žalobkyňou. Žalovaný z uvedených dôvodov navrhol podanú žalobu v celom rozsahu zamietnuť a navrhol, aby súd zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania žalovaného v sume 324,18 eura.

Dňa 30.5.2012 sa na Okresnom súde Levice konalo v tejto právnej veci pojednávanie, na ktorom súd zistil z výpovede účastníkov konania a ich právnych zástupcov nasledujúce skutočnosti:

Žalobkyňa uviedla, že v septembri roku 2007 bola v takej finančnej situácii, že potrebovala nejakú finančnú pomoc. Na základe reklamy vo forme letáku sa obrátila na spoločnosť PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., pričom v telefonickom rozhovore si dohodla stretnutie s pracovníčkou danej spoločnosti, ktorá mala navštíviť žalobkyňu v jej domácnosti. Zástupkyňa žalovaného, pani Š., počas svojej návštevy vypočítala, že žalovaný by jej na základe údajov o jej príjme mohol poskytnúť úver v sume 35.000,-

Sk, pričom vychádzala z potvrdenia o príjme, ktorý jej poskytla žalobkyňa a bol potvrdený vtedajším zamestnávateľom žalobkyne. Žalobkyňa podpísala, podľa svojho vyjadrenia, nejakú predbežnú zmluvu a p. Š. jej vysvetlila, že na základe nej bude žalobkyni doručená zmluva, ktorú treba obratom podpísať, jedno vyhotovenie si žalobkyňa ponechá a druhú podpísanú zmluvu vráti žalovanému. Po odchode p. Š. žalobkyňa konzultovala úver so svojim manželom a dospeli k záveru, že úver, o poskytnutie ktorého požiadali by bol pre nich nevýhodný, pretože by pri ňom veľa preplatili a sú naň vysoké úroky. Na druhý deň žalobkyňa kontaktovala p. Š., oznámila jej, že o úver nemá záujem, pretože si to rozmyslela. P. Š. ubezpečila žalobkyňu, že dokumenty má doma, zatiaľ ich neodovzdala. Žalobkyňa mala za to, že takéto ústne oznámenie postačuje a považovala danú vec za ukončenú. Približne o mesiac p. Š. opäť kontaktovala žalobkyňu, či si to nerozmyslela, pretože potvrdenie zamestnávateľa o príjme bolo platným jeden mesiac. Žalobkyňa opakovane oznámila, že o poskytnutie úveru od žalovaného nemá záujem.

O dva

týždne znovu kontaktovala žalobkyňu s tým, že jej žalovaný poslal na účet peniaze. Na naliehanie žalobkyne, že žiadosť o poskytnutie úveru predsa zrušili, jej p. Š. poradila, aby dané peniaze poslala späť, čo žalobkyňa aj vykonala. Približne o ďalší rok bola žalobkyni doručená SMS správa od odosielateľa, ktorým bol žalovaný. Danú správu odoslal žalovaný žalobkyni ako svojej zákazníčke. Na základe tohto sa žalobkyňa telefonicky dožadovala u žalovaného informácií. Žalovaný jej oznámil, že sumu 35.000,- Sk, ktorú im vrátila považujú za jednorazovú splátku a ďalej mala splácať úroky od mesiaca apríl 2009. V roku 2009 bola žalobkyni doručená prvá upomienka od žalovaného. Žalobkyňa následne komunikovala ohľadom vzniknutej situácie s p. L., zamestnancom žalovaného, ktorý jej odporučil, aby podala trestné oznámenie na p. Š.. Žalobkyňa sa so žalovanou spoločnosťou chcela dohodnúť, pričom žalovaný jej navrhoval aj možnosť, že by vrátila iba povinnú splátku 35.000,- Sk tiež úroky z tohto úveru a penále od roku 2007 by jej odpustili. Následne doručil žalovaný žalobkyni výzvu, aby uhradila 70.000,- Sk. Žalobkyňa od žalovaného žiadala kópiu podacieho lístka, ktorý by potvrdzoval odoslanie úverovej zmluvy, avšak žalovaný toto nevedel preukázať. Zmluvu ako i oznámenie veriteľa o schválení úveru jej žalovaný doručil až na jej vyžiadanie. Bolo to dňa 15.2.2010.

Žalobkyňa uviedla, že p. Š. jej neponechala v jej domácnosti ani jeden exemplár „predbežnej zmluvy“. K podpisu a uzavretiu dohody o uznaní dlhu č. 8400000656 došlo tak, že ju navštívil zástupca žalovanej spoločnosti p. A. a po rozhovore s ním žalobkyňa dohodu o uznaní dlhu dobrovoľne podpísala, pričom vyslovene uviedla, že na ňu nebol vyvíjaný žiaden nátlak. Žalobkyňa sa ďalej vyjadrila, že prostredníctvom pošty jej nebola doručená nijaká výzva na úhradu žalovanej pohľadávky, resp. zaplataenia poskytnutého úveru. Žalobkyňa so žalovaným komunikovala len telefonicky a osobne. Žalobkyňa konkretizovala žiadosť o storno úveru zo dňa 5.12.2007 a uviedla najmä to, že ona túto žiadosť o storno úveru nepodávala a ani nepodpísala, podľa jej názoru musel niekto jej podpis sfaľšovať, pretože v tom čase nemala vedomosť o čísle úveru, ktorý sa na danom dokumente nachádza. Žiadosť o zrušenie zmluvy bez dátumu napísala asi v roku 2010, odosiela ju žalovanému doporučené.

Žalobkyňa vysvetlila, že pociťovala nespravodlivosť, pretože musela zaplatiť za niečo, čo vlastne ani nedostala, finančné prostriedky nepoužila. Bez toho, aby o tom bola upovedomená, začal jej zamestnávateľ v mesiaci august 2011 vykonávať zrážky zo mzdy, pričom jej odmietol oznámiť z akého dôvodu tak koná. Až na základe rozhodnutia Okresného súdu Levice vedeného pod sp. zn. 12C/248/2011 jej zamestnávateľ prestal strhávať splátky zo mzdy. Žalobkyňa zároveň preukázala výpisom z bankového účtu, že žalovanému vrátila finančnú čiastku 35.000,- Sk. Žalobkyňa objasnila kedy konkrétne vrátila dané financie žalovanému: Poskytnuté jej boli dňa 22.11.2007 a vrátila ich 4.12.2007, pričom uviedla, že ich nevrátila hneď na druhý deň ako jej prišli na účet, ale na druhý deň po telefonáte p. Š., v ktorom jej oznámila, že žalovaný jej poslal peniaze na účet. Žalobkyňa podľa svojho vyjadrenia mala vedomosť, že do siedmich dní môže zrušiť zmluvu, pričom mala značné ťažkosti preukázať, že p. Š. jej telefonovala v lehote týchto siedmich dní a že peniaze vrátila žalovanému na druhý deň po jej telefonáte.

Právna zástupkyňa žalobkyne vyjadrila presvedčenie, že p. Š. oznámila žalobkyni v telefonickom rozhovore pripísanie peňazí na jej účet až dňa 3.12.2007 za účelom obchádzania sedemdňovej lehoty na vrátenie peňazí, pretože vedela, že o tieto peniaze nemá záujem a chcela ju donútiť tieto peniaze prevziať, a to napriek skutočnosti, že tieto boli žalobkyni odoslané už dňa 22.11.2007. Čo sa týka dohody o uznaní dlhu, právna zástupkyňa žalobkyne poukazuje na to, že žalobkyňa bola vystresovaná už zo samostatného faktu, že jej pri dverách zazvonil úplne cudzí muž, pričom ju opätovne konfrontoval s tým, že je dlžná žalovanej spoločnosti peniaze. Žalobkyňa

musela neustále novým a novým zamestnancom žalovanej spoločnosti vysvetľovať celý priebeh uzatvárania zmluvy o úvere a jej situácie, pretože p. A. na žalobkyňu apeloval, aby uznanie dlhu podpísala, pričom jej sľuboval, že jej odpustí zmluvné pokuty, ktoré boli vo výške 2.639 eur. Táto suma je pre žalobkyňu obrovská a z tohto dôvodu pristúpila k tomu, že radšej zaplatí čo i len istú sumu namiesto celkovej požadovanej, kde boli zahrnuté aj enormne vysoké zmluvné pokuty.

Právna zástupkyňa žalobkyne žiadala, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom poukázala na koncept § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý jasne deklaruje, že právny úkon musí byť učený slobode, vážne a určite, inak je neplatný. Tento právny úkon neobsahoval všetky právne náležitosti, aby mohol byť právnym úkonom. Nebola prítomná vôľa žalobkyne, ktorá by smerovala k vzniku právneho úkonu, čo zakladá jeho neplatnosť. Ďalej poukázala na § 39 Občianskeho zákonníka, ktorý deklaruje, že neplatný právny úkon je aj ten, ktorý svojim obsahom a účelom odporuje zákonu, obchádza ho a prieči sa dobrým mravom. Ďalej poukázala na naliehavý právny záujem žalobkyne, keďže určiť, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nie je, je potrebné skúmať na individuálne okolnosti prípadu najmä so zreteľom na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel žalobcom navrhovaného rozhodnutia, v tomto prípade teda nevyžiadaného plnenia a tým vzniknutého dlhu, ktorý žalovaný žiada žalobkyňou uhradiť. Na základe uvedeného žiadala právna zástupkyňa žalobkyne určiť, že právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným nie je. Čo sa týka druhého výroku, a to primeraného finančného zadosťučinenia, mala za to, že zo strany žalovaného nebola dodržaná odborná starostlivosť podľa §-u 2 písm. u/ zákona č. 250/2007. Ďalej došlo k rozporu s dobrými mravmi čo sa prejavilo v tom, že došlo jednak k poskytnutiu nevyžiadaného plnenia, dodávateľ si ďalej neoveril či zmluvný vzťah medzi ním a žalobkyňou skutočne existuje. Ďalším bodom je, že aj napriek včasnému oznámeniu p. Šimkovej o stornovaní úveru, pričom žalobkyňa bola uistená samotnou zamestnankyňou spoločnosti, že je všetko v poriadku, žiadosť o úver bude stornovaná a k podpísaniu zmluvy o úvere nedôjde, žalobkyňi boli zaslané peniaze. Ďalej právna zástupkyňa žalobkyne poukázala na to, že aj napriek tomu, že žalobkyňa hneď na druhý deň po tom čo sa dozvedela o tom, že obdržala peniaze od žalovanej spoločnosti, tieto ihneď vrátila, žalovaný od nej požaduje úžerný úrok. Ďalej vyjadrila presvedčenie, že žalobkyňi bolo podstrčené uznanie dlhu. Žalovaný jednoznačne zanedbal odbornú starostlivosť a postupoval v rozpore s dobrými mravmi, keď sa neustále dopúšťal obťažovania žalobkyne tým, že jej opakovane zasielal výzvy, opakovane ju kontaktoval, pričom výnimkou neboli ani osobné návštevy jeho zamestnancov. V dôsledku vyššie uvedeného žalobkyňa prežívala neustály stres, tlak a psychické vypätie, plynúce z neistoty o svoju budúcnosť, o budúcnosť svojej rodiny, čo trvá už 5 rokov. V dôsledku tohto sa zdravotný stav žalobkyne značne zhoršil, pričom bolo potrebné aj jej dlhodobé liečenie, čo malo za následok jej pracovnú neschopnosť a tým aj zníženie príjmov do rodiny.

Právny zástupca žalovaného spochybnil tvrdenie žalobkyne, že chýba vôľa zo strany žalobkyne na uzavretie takejto zmluvy. K tomuto podotkol, že sama žalobkyňa kontaktovala žalovanú spoločnosť. Vyjadril názor, podľa ktorého zmluva je platná a preto navrhol, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a súčasne, aby zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania. Okrem toho uviedol, že vznik vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným bol potvrdený aj podpisom dohody o uznaní dlhu.

Právny zástupca žalovaného v písomnom podaní zo dňa 13.11.2012, ktoré doručil súdu dňa 14.11.2012 uviedol, že žalovaný považuje uplatnený nárok žalobkyne za neopodstatnený, pretože má za to, že žalobkyňou tvrdené skutočnosti a skutkové okolnosti sú nepravdivé, nepresné, resp. účelovo a skresľujúco interpretované a tiež má za to, že žalobkyňou uvádzaná právna argumentácia a právne závery nemajú oporu v právnej úprave. Právny zástupca žalovaného uviedol, že zásadným omylom prezentovaným v žalobe je omyl ohľadom toho, kedy a akým spôsobom dochádza medzi veriteľom a dlžníkom k uzavretiu zmluvy, pričom má za to, že tento omyl je zdrojom podstatnej časti právne irelevantných tvrdení a právnych záverov žalobkyne. Zároveň sa vyjadril k tvrdeniu žalobkyne, podľa ktorej právny vzťah medzi účastníkmi konania ani neexistuje, a to tak, že dané tvrdenie a priori odmieta. Vyjadril sa, že ak by čo i len hypoteticky pripustili, že právny vzťah medzi účastníkmi konania neexistoval, žalobkyňi chýba naliehaný právny záujem na určení toho, čoho sa žalobou domáha. Ak by totiž nedošlo k uzavretiu zmluvy, tak ako uviedla žalobkyňa, žalovanému potom nie je jasné, na podklade čoho žalobkyňa dospela k záveru, že medzi ňou a žalovaným je právny vzťah, ktorý je regulovaný právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľa, pretože iba existencia spotrebiteľskej zmluvy mohla založiť medzi žalobkyňou a žalovaným právny vzťah dodávateľa a spotrebiteľa. Podľa názoru žalovaného stráca

akúkoľvek právnu relevanciu a logiku argumentácia žalobkyne a jej právneho zástupcu, ktorá je založená na ochrane práv spotrebiteľa, a to za predpokladu, že zmluva neexistuje.

Za zásadný omyl prezentovaný v podanej žalobe považuje žalovaný omyl týkajúci sa toho, kedy a akým spôsobom dochádza medzi veriteľom a dlžníkom k uzavretiu zmluvy, pričom tento je zdrojom podstatnej časti právne irelevantných tvrdení a právnych záverov žalobkyne. Právny zástupca žalovaného argumentuje zákonným ustanovením § 44 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako OZ), podľa ktorého vzniká zmluva okamihom, kedy prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť, t.j. okamihom, kedy navrhovateľovi dôjde vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu (§ 43c ods. 2 OZ). Podľa právnej doktríny predpokladom vzniku zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu sú dva jednostranné právne úkony vzájomne adresované; návrh na uzavretie zmluvy (oferta v zmysle § 43a, 43b OZ) a prijatie návrhu (akcept v zmysle § 43c OZ). V predmetnom prípade je ofertou žiadosť dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru, formálne realizovaná jednak vyplnením a podpísaním formulára označeného ako „žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru“ a následne doručením tejto žiadosti do sféry veriteľa a akceptom je súhlas veriteľa s poskytnutím revolvingového úveru, formálne realizovaný podpisom zmluvy a doručením podpísanej zmluvy dlžníkovi. V súlade s § 43c ods. 2 OZ v nadväznosti na § 44 OZ tak dochádza až momentom, kedy veriteľom podpísaná zmluva dôjde dlžníkovi. Zmluva o revolvingovom úvere bola veriteľom podpísaná dňa 21.11.2007 a v ten istý deň bolo žalobkyni zaslané aj oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi.

Právny zástupca žalovaného má za to, že žalobkyňa v období od 19.12.2007 do 19.4.2009 splácala poskytnutý revolvingový úver v pravidelných splátkach v rozsahu v akom boli stanovené v zmluve o revolvingovom úvere. Žalobkyňa svoj dlh prestala splácať až v apríli 2009 a následne v septembri 2009 žiadala o zrušenie zmluvy s tým, že „revolvingová zmluva neexistuje nakoľko so spoločnosťou Proficredit spol. s r. o. žiadnu zmluvu neuzavrela a nepotvrdila podpisom“. Právny zástupca žalovaného ďalej uvádza, že napriek skutočnosti, že žalobkyňa uvádza, že o poskytnutí revolvingového úveru nevedela, dňa 17.2.2010 podpísala dohodu o uznaní dlhu č. 8400000656, súčasťou ktorej bol aj nový splátkový kalendár. V dohode o uznaní dlhu sa žalobkyňa písomne zaviazala splatiť neuhradenú časť istiny vo výške 1.364,36 eura spolu s neuhradenými zmluvnými pokutami vo výške 1.290,22 eura, a to v mesačných splátkach 73,22 eura po dobu 36 mesiacov. Právny zástupca žalovaného argumentuje zákonným ustanovením § 558 OZ, ktoré hovorí, že ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Ďalej uvádza, že uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. V prípade sporu veriteľ nemusí dokazovať, že v čase uznania dlh existoval, ani jeho výšku. Dlžník, ktorý by namietal, že dlh v čase uznania neexistoval, alebo že zanikol napríklad splnením alebo inak, by to však musel dokázať, pričom žalovaný má za to, že žalobkyňa tak neučinila.

Právny zástupca žalovaného v argumentácii týkajúcej sa požadovaného primeraného finančného zadostučinenia uviedol, že neboli splnené podmienky pre jeho priznanie. Dané odôvodnil tým, že žalobkyňa nepreukázala skutočnosti odôvodňujúce priznanie finančného zadostučinenia. Taktiež nepreukázala vznik, rozsah a intenzitu ujmy a ani žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že priznanie zadostučinenia je opodstatnené. Žalovaný uviedol, že hoci ani z návrhu ani z výpovede žalobkyne nie je možné identifikovať právnu podstatu a právny titul, z ktorých žalobkyňa dovodzuje svoje domnelé právo na primeranú zadostučinenie, z opatrnosti, v súlade s § 100 ods. 1 a nasl. OZ žalovaný uplatnil námietku premlčania vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na primerané zadostučinenie.

V konaní bol vypočutý svedok Ing. B. A., ktorý uviedol, že žalobkyňu navštívil v roku 2010 ako inkasný pracovník žalovanej spoločnosti, ktorý navštevoval klientov v predžalobnej fáze, pričom jeho úlohou bolo spísať so žalobkyňou dohodu o uznaní záväzku. Počas tejto jeho návštevy žalobkyňa komunikovala tiež s nitrianskym koordinátorom, ktorý jej tiež vysvetlil účel návštevy Ing. A.. Žalobkyňa počas jeho návštevy oznámila svedkovi, že mala problémy s poskytnutím úveru, avšak žiadnu zmluvu mu neukazovala. Svedok sa vyjadril, že bol len inkasným pracovníkom, na úseku poskytovania úverov nepracoval. Svedok uviedol, že žalobkyni nemohol prisľúbiť odpustenie zmluvných pokút, pretože jeho úlohou bolo iba spísať dohodu o uznaní dlhu, ktoré žalobkyni nebolo podstrčené, podpísala ho dobrovoľne, nebol na ňu vyvíjaný nijaký nátlak. Žalobkyni vysvetlil podstatu dohody o uznaní dlhu, pričom jej ozrejmil každý bod predstavujúci danú dohodu.

Pred dožiadaným Okresným súdom Piešťany bola vypočutá svedkyňa F. Š. ktorá uviedla, že v súčasnosti nie je zamestnankyňou žalovanej spoločnosti, pracovala pre ňu približne pred štyrmi rokmi po dobu asi dvoch rokov, a to konkrétne na základe živnostenského oprávnenia. Svedkyňa uviedla, že navštívila žalobkyňu nakoľko chcela úver. Vysvetlila jej podmienky. Žalobkyňa podpísala žiadosť - zmluvu, ktorú predložila manažérovi v Leviciach na predschválenie, ktorý ju následne postúpil ďalej na schválenie. Žalobkyni kópia resp. originál nezostával, po podpise sa zmluva predkladala na pobočku. Žalobkyňa jej oznámila 2-3 dni po podpise, že žiada úver stornovať. Oznámila jej, že úver už bol schválený a peniaze jej boli zaslané na účet. Žiadosť podpísanú žalobkyňou nemala u seba, bola už v Bratislave. Následne žalobkyňa kontaktovala manažéra v Leviciach, ktorý jej oznámil, že má zaslať peniaze späť na účet, z ktorého jej boli zaslané. Taktiež ona zavolała manažérovi, že žalobkyňa chce stornovať zmluvu. Povedal jej, že aby sa tie peniaze poslali naspäť. Ak jej niekto volal o storno úveru, tak ho upozornila, že musí úver vrátiť. Myslí, že v lehote 7 - 14 dní bolo možné takto stornovať zmluvu bez písomnej žiadosti. Klienti bežne nevedeli, že sa pre nich stáva žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru účinnou podpisom. Úverová zmluva podpísaná žalovanou spoločnosťou sa posielala z Bratislavy klientovi doporučené. Ona doručenie zmluvy nezabezpečovala.

Právny zástupca žalobkyne poukázal na fakt, že žalovaný nepreukázal, že by si splnil povinnosť vyplývajúcu z článku 2 bod 2.2 Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti, podľa ktorého veriteľ je povinný odoslať dlžníkovi oznámenie o schválení úveru. Nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by žalovaný poslal žalobkyni originál žiadosti/zmluvy, ktorú on sám podpísal dňa 21.11.2007. Sú toho názoru, že zmluva nikdy nebola platne uzavretá. Hoci sa v našom právnom poriadku nepoužíva pojem ničotný právny úkon, v tomto prípade je na mieste, hoci i keď jemu podobný pojem - neplatný právny úkon. Žalobca namietol jednotlivé články Žiadosti o poskytnutí revolvingového úveru/ Zmluvy a poukázal na zmluvné dojednania obsahujúce neprimerané zmluvné podmienky spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Právny zástupca žalovanej ďalej ozrejmil naliehavý právny záujem na predmetnom určení danej žaloby, pričom uviedol, že tento spočíva v tom, že žalobkyňa je v súčasnej situácii v značnej právnej neistote pokiaľ ide o rozsah jej práv a povinností voči žalovanému. Vo vyjadrení k výške finančného zadostučinenia použil analógiu: Keď Ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti rozhoduje o priznaní finančného zadostučinenia, nevykonáva dokazovanie smerujúce k určeniu výšky finančného zadostučinenia, ale urobí si o nej úsudok sám. To isté platí pri rozhodovaní Európskeho súdu pre ľudské práva. Zákon teda vychádza z toho, že ujma bola spôsobená už tým, že dodávateľ zneužil svoje silnejšie postavenie.

Právny zástupca žalovaného opätovne poukázal na skutočnosť, že ak by ani len nedošlo k uzavretiu zmluvy, tak ako uvádza žalobkyňa, potom im nie je jasné, na podklade čoho žalobkyňa dospela k záveru, že medzi ňou a žalovaným je právny vzťah, ktorý je regulovaný právnymi normami upravujúcimi ochranu spotrebiteľa. Podľa nich zmluva je platným a účinným právnym úkonom. K odstúpeniu od zmluvy nedošlo tak ako to tvrdí žalobkyňa, teda na základe ústneho oznámenia bývalej zamestnankyni žalovaného p. Šimkovej, čo p. Šimková vo svojej výpovedi výslovne poprela. Naopak k odstúpeniu došlo až písomne a to listom zo dňa 5.12.2007. Síce žalobkyňa tvrdí, že takýto list nikdy nenapísala alebo nepodpísala, ale toto tvrdenie nebolo žiadnym spôsobom preukázané ani v tomto súdnom konaní a dokonca ani v trestnom konaní. Z výpovede svedka A. vyslovene vyplýva, že žalobkyňa vedela čo je obsahom Dohody o uznaní dlhu zo dňa 17.2.2010 a aké sú dôsledky podpísania takejto dohody. Pri podpise tejto dohody na žalobkyňu žiadny nátlak nebol vyvíjaný. Žalovaný sa taktiež vyjadril k námietkam žalobcu týkajúcich sa ustanovení jednotlivých článkov Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy, pričom zdôraznil, že žalobca nijako nezdôvodňuje v čom vidí a v čom by mala spočívať značná nerovnováha v zmysle § 53 ods. 1 OZ Právny zástupca žalovaného ďalej uviedol, že ak právny zástupca žalobkyne argumentuje analógiou v rozhodovaní ústavného súdu o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, pri jeho výške súd vychádza vždy zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie priznáva podľa čl. 41 Dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľ musí nárok na primerané finančné zadostučinenie odôvodniť konkrétnymi skutočnosťami. Právny zástupca žalovaného má za to, že žalobkyňa nie len, že nepreukázala skutočnosti odôvodňujúce priznanie finančného zadostučinenia, hoci znášala dôkazné bremeno, ale takéto skutočnosti ani len netvrdila, navyše ani nešpecifikovala sumu finančného zadostučinenia. Žalobkyňa podľa neho nepreukázala vznik, rozsah a intenzitu ujmy a ani žiadne ďalšie skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že priznanie zadostučinenia je opodstatnené.

Podľa § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O.s.p.) návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Platný občiansky súdny poriadok stanovuje, čoho sa môže navrhovateľ domáhať návrhom na začatie konania, teda, aké sú prípustné druhy návrhov na začatie konania z hľadiska petitu. Podľa ustanovenia § 80 písm. c) O.s.p. sa určenie môže týkať len právneho vzťahu alebo práva, ak je na tom naliehavý právny záujem. Predmetom určenia môže byť len taký právny vzťah alebo právo, o ktorom môže súd rozhodnúť v rámci právomoci vymedzenej v ustanovení § 7 O.s.p.. Iné určenie, než určenie existencie právneho vzťahu alebo práva (pozitívne určenie), prípadne neexistencie právneho vzťahu alebo práva (negatívne určenie), rozhodnutím súdu prichádza do úvahy vtedy, len keď to zákon pripúšťa. V takom prípade sa však nejedná o návrh na začatie konania zodpovedajúci ustanoveniu § 80 písm. c) O.s.p., ale o návrh na začatie konania iný, v ustanovení § 80 písm. c) O.s.p. neuvedený. Úspešne môže podať určovací návrh len ten, kto má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie navrhovateľa je bez tohto určenia ohrozené, alebo sa jeho právne postavenie stalo neistým. Naliehavosť právneho záujmu na požadovanom určení tkvie teda v tom, že práve takéto určenie vyrieši všetky sporné právne otázky medzi účastníkmi konania, vytvorí tak i pevný právny základ pre ich budúce právne vzťahy a svojimi dôsledkami vytvorí prekážku pre prípadné ďalšie určenia a predíde aj sporom o plnenia. Ak požadované určenie stav ohrozenia práva neodstráni, alebo nevytvorí efektívnu istotu v dotknutom právnom vzťahu, nebude podmienka naliehavého právneho záujmu naplnená. Všeobecne platí, že určovací návrh nie je spravidla opodstatnený vtedy, ak právna otázka, o ktorej má byť rozhodnuté na základe určovacieho návrhu, má povahu otázky len predbežnej vo vzťahu k posúdeniu, či tu je (nie je) právny vzťah alebo právo. Znamená to, že tam kde je možné priamo domáhať sa určenia existencie alebo neexistencie samotného práva alebo právneho vzťahu, nie je možné spravidla žiadať určenie neplatnosti právnych úkonov alebo právnych skutočností. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti tak dospel súd k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala naliehavý právny záujem na požadovanom určení neexistencie právneho vzťahu medzi účastníkmi konania z úverovej zmluvy číslo 8400000656.

Podľa § 154 ods. 1 O.s.p., pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

Podľa § 43a ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej ako OZ), prejav vôle smerujúci k uzavretiu zmluvy, ktorý je určený jednej alebo viacerým určitým osobám, je návrhom na uzavretie zmluvy (ďalej len „návrh“), ak je dostatočne určitý a vyplýva z neho vôľa navrhovateľa, aby bol viazaný v prípade jeho prijatia.

Podľa § 43a ods. 2 OZ, návrh pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Návrh, aj keď je neodvolateľný, môže navrhovateľ zrušiť, ak dôjde prejav o zrušení osobe, ktorej je určený, skôr alebo aspoň súčasne s návrhom.

Podľa § 43a ods. 3 OZ, dokiaľ nebola zmluva uzavretá, môže byť návrh odvolaný, ak odvolanie dôjde osobe, ktorej je určené, skôr, než táto osoba odoslala prijatie návrhu.

Podľa § 43a ods. 4 OZ, návrh nemôže byť odvolaný a) počas lehoty, ktorá je v ňom určená na prijatie, ibaže z jeho obsahu vyplýva právo ho odvolať aj pred uplynutím tejto lehoty, alebo b) ak je v ňom vyjadrená neodvolateľnosť.

Zmluva je dvojstranný právny úkon skladajúci sa z dvoch jednostranných právnych úkonov. Prvým z nich je návrh na uzavretie zmluvy (oferenta). Je to jednostranný, určitej osobe alebo osobám adresovaný prejav vôle navrhovateľa (oferenta), v ktorom dostatočne určitým spôsobom (t. j. že návrh obsahuje aspoň podstatné náležitosti navrhovanej zmluvy) navrhuje adresátovi (oblátovi) alebo aj viacerým adresátom uzavretie zmluvy s obsahom v ňom uvedeným a vyjadruje súčasne vôľu byť týmto návrhom viazaný, ak ho adresát prijme.

Návrh je pre navrhovateľa záväzný (perfektný) okamihom jeho dôjdenia adresátovi (keď sa dostane do jeho dispozície) bez ohľadu na to, či sa s ním adresát aj oboznámil. Rozlišuje sa tu medzi zrušením a odvolaním (revokáciou) návrhu. Navrhovateľ svoj návrh, aj keď je neodvolateľný, môže včas zrušiť, ak jeho prejav o zrušení dôjde (nie je významné odoslanie, ale dôjdenie) adresátovi najneskôr súčasne s návrhom, čo v prípade sporu treba preukázať. Ak návrh už adresátovi došiel, môže prichádzať do úvahy

iba jeho odvolanie (nie zrušenie) navrhovateľom; v takom prípade však odvolanie návrhu musí dôjsť adresátovi návrhu skôr, než tento odoslal prijatie návrhu, čo v prípade sporu treba tiež preukázať.

Podľa § 43c ods. 1 OZ, včasné vyhlásenie urobené osobou, ktorej bol návrh určený, alebo iné jej včasné konanie, z ktorého možno vyvodiť jej súhlas, je prijatím návrhu.

Podľa § 43c ods. 2 OZ, včasné prijatie návrhu nadobúda účinnosť okamihom, keď vyjadrenie súhlasu s obsahom návrhu dôjde navrhovateľovi. Prijatie možno odvolať, ak odvolanie dôjde navrhovateľovi najneskôr súčasne s prijatím.

Podľa § 43c ods. 3 OZ, neskoré prijatie má napriek tomu účinky včasného prijatia, ak navrhovateľ o tom bez odkladu upovedomí osobu, ktorej bol návrh urobený, a to ústne alebo odoslaním správy.

Podľa § 43c ods. 4 OZ, ak z listu alebo inej písomnosti, ktoré vyjadrujú prijatie návrhu, vyplýva, že boli odoslané za takých okolností, že by došli navrhovateľovi včas, keby ich preprava prebiehala obvyklým spôsobom, má neskoré prijatie účinky včasného prijatia, ibaže navrhovateľ bez odkladu upovedomí ústne osobu, ktorej bol návrh určený, že považuje návrh za zaniknutý, alebo jej v tomto zmysle odošle správu.

Druhým jednostranným adresovaným právnym úkonom v procese vzniku zmluvy je prijatie návrhu (akceptácia). Týmto jednostranným prejavom vôle adresát (akceptant) dáva navrhovateľovi najavo, že prijíma návrh na uzavretie zmluvy s obsahom v ňom uvedeným. Prijatie návrhu sa môže uskutočniť akýmkoľvek včasne urobeným spôsobom (pozri § 35 ods. 1), pokiaľ zákon alebo návrh zmluvy neustanovujú určitú formu (pozri § 46 ods. 1). Pre nadobudnutie účinnosti v čase prijatého návrhu je rozhodný okamih dôjdenia vyjadrenia súhlasu s obsahom návrhu navrhovateľovi. Týmto okamihom došlo ku zhode vôle (konsenzu) zmluvných strán (subjektov) o obsahu zmluvy a zmluva je tým uzavretá (§ 44 ods. 1). Prijatie návrhu nenadobudne účinnosť, ak ho obľáť včas odvolá, t. j. keď jeho prejav o odvolaní dôjde navrhovateľovi najneskôr súčasne s prijatím návrhu. Neskoré prijaté návrh na uzavretie zmluvy [po lehote uvedenej v § 43b ods. 1 písm. a), b)] má výnimočne účinky včasného prijatia, ak navrhovateľ o tom upovedomí v zmysle ods. 3 obľáta. Neskoré prijatie návrhu zmluvy spôsobené pri jeho preprave (napr. poštou) má zásadne účinky včasného prijatia, okrem prípadu, keď navrhovateľ bez odkladu upovedomí v zmysle ods. 4 obľáta, že návrh považuje za zaniknutý.

Prijatie návrhu je právnym úkonom, ktorým prijímajúci prejavuje vôľu prijať jemu urobený návrh, a tým uzavrieť zmluvu. Prijatie či neprijatie návrhu je vecou adresáta návrhu (obľáta), ktorý návrh nie je povinný prijať, ba nemusí naň ani odpovedať. Ak adresát návrhu (obľáta) chce návrh prijať, jeho prijatie musí obsahovať tieto náležitosti: jeho predmetom musí byť záväzne urobený návrh zmluvy, prijatie návrhu sa musí uskutočniť v lehote určenej v návrhu, inak v lehote ustanovenej zákonom a prijatie návrhu musí vyhovovať forme, ktorú určuje návrh zmluvy alebo vyžaduje zákon. Prijatie návrhu zákon podmieňuje tým, že akceptácia návrhu obsahuje bezpodmienečný súhlas s návrhom prejavovaný formou vyhlásenia, prípadne iným konaním, ktorým sa adresát zachová podľa návrhu a že tento prejav je urobený včas. Včasnosťou prijatia návrhu sa rozumie to, že adresát prejaví súhlas s návrhom v určenej akceptačnej lehote uvedenej v § 43b ods. 1 písm. a) a b) OZ.

Podľa § 43b ods.1 písm. a) OZ, návrh, aj keď je neodvolateľný, zaniká uplynutím lehoty, ktorá v ňom bola určená na prijatie.

Podľa § 43b ods.1 písm. b) OZ, návrh, aj keď je neodvolateľný, zaniká uplynutím primeranej doby s prihliadnutím na povahu navrhovanej zmluvy a na rýchlosť prostriedkov, ktoré navrhovateľ použil pre zaslanie návrhu.

V okamihu, kedy včas vykonané vyjadrenie súhlasu s návrhom dôjde navrhovateľovi, nadobúda prijatie návrhu účinnosť. Na okamih nadobudnutia účinnosti návrhu je viazaný vznik zmluvy (§ 44 OZ). Zmluva môže vzniknúť aj v prípade, že akceptácia návrhu dôjde navrhovateľovi oneskorene, t.j. po akceptačnej lehote, avšak len vtedy, že navrhovateľ využije oprávnenie, ktoré mu dáva § 43c ods. 3 OZ, a bez odkladu informuje toho, kto návrh oneskorene prijal, že takéto prijatie návrhu akceptuje. Vyrozumenie sa môže uskutočniť ústne alebo podaním správy. Ide o akýkoľvek spôsob vyjadrenia súhlasu so vznikom zmluvy, aj keď prijatie návrhu bolo oneskorené. Samotné mlčanie samo osebe nepostačuje.

Zákon tiež počíta aj s možnosťou, že včas odoslané prijatie návrhu dôjde navrhovateľovi oneskorene vinou prepravy, ktorá neprebehla obvyklým spôsobom. Neobvyklosť uskutočnenia prepravy tu spočíva v tom, že dopis alebo iná písomnosť boli odoslané za takých okolností, že by boli navrhovateľovi došli včas, keby ich preprava prebiehala obvyklým spôsobom. V takom prípade sa oneskorene došlé prijatie návrhu

považuje za včas prijaté (účinné), pričom účinnosť nastáva okamihom, keď bolo prijatie skutočne doručené navrhovateľovi, a to aj po uplynutí akceptačnej lehoty. Navrhovateľ však v tomto prípade môže účinky prijatie návrhu zmariť tým, že návrh už považuje za zaniknutý.

Podľa § 44 ods. 1 OZ, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobúda účinnosť. Mlčanie alebo nečinnosť samy o sebe neznamenajú prijatie návrhu.

Podľa § 44 ods. 2 OZ, prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Prijatím návrhu je však odpoveď, ktorá vymedzuje obsah navrhovanej zmluvy inými slovami, ak z odpovede nevyplýva zmena obsahu navrhovanej zmluvy.

Vznik zmluvy predpokladá včasné prijatie ponuky v celom rozsahu a bez akýchkoľvek výhrad. Ak teda došlo k zhode vôle (konsenzu) zmluvných strán (subjektov) o obsahu zmluvy tým, že riadne a včasné prijatie návrhu na uzavretie zmluvy nadobudlo účinnosť (§ 43c ods. 2 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3977759&FragmentId2=3977759>>), je zmluva uzavretá. Mlčanie či nečinnosť obľáta samy osebe neznamenajú prijatie návrhu, a to ani vtedy, ak by navrhovateľ v návrhu uviedol, že mlčanie obľáta bude považovať za prijatie návrhu na uzavretie zmluvy.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k prezentovaniu žalobkyne, že revolvingová zmluva vôbec neexistuje, nakoľko so spoločnosťou Proficredit spol. s r.o. žiadnu zmluvu neuzavrela, uviedol, že jedným zo zásadných a podstatných omylov, ktorý sa opakovane v žalobe prezentuje, a z ktorého žalobca zjavne pri formulovaní svojich právnych záverov ako z premisy vychádza, je omyl ohľadne toho, kedy a akým spôsobom dochádza medzi veriteľom a dlžníkom k uzavretiu zmluvy. Bez ohľadu na to, či sa na strane žalobcu jedná o účelovú dezinterpretáciu alebo len o nevedomosť, je tento omyl zdrojom podstatnej časti právne irelevantných tvrdí a právnych záverov žalobcu. Podľa právnej doktríny predpokladom vzniku zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu sú dva jednostranné právne úkony vzájomne adresované: návrh na uzavretie zmluvy (oferta v zmysle § 43a, 43b OZ) a prijatie návrhu (akcept v zmysle § 43a OZ). V predmetnom prípade je ofertou žiadosť dlžníka o poskytnutie revolvingového úveru, formálne realizovaná jednak vyplnením a podpísaním formulára označeného ako „žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru“ a následne doručením tejto žiadosti do sféry veriteľa a akceptom je súhlas veriteľa s poskytnutím revolvingového úveru, formálne realizovaný podpisom zmluvy a doručením podpísanej zmluvy dlžníkovi. V súlade s § 43c ods. 2 OZ v nadväznosti na § 44 OZ tak dochádza až momentom, kedy veriteľom podpísaná zmluva dôjde dlžníkovi. Zmluva o revolvingovom úvere bola veriteľom podpísaná 21.11.2007 a v ten istý deň aj žalobkyňi zaslaná aj spolu s oznámením veriteľa o schválení úveru dlžníkovi tzv. akceptačný list.

Podľa článku 2 bod 2.1. veta prvá, druhá a tretia Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti, Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1 a Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzavretie Zmluvy o RÚ. Zmluva o RÚ je uzatvorená a nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpisu Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa.

Podľa článku 2 bod 2.2. veta prvá a tretia Zmluvného dojednaní, Veriteľ je povinný odoslať Dlžníkovi Oznámenie Veriteľa o schválení úveru Dlžníkovi. Ak veriteľ nepošle Dlžníkovi oznámenie o schválení úveru a jednu kópiu Zmluvy o RÚ podpísanú za stranu Veriteľa Dlžníkovi do 30 dní odo dňa podpisania Zmluvy o RÚ Dlžníkovi, nemá Dlžník právo na poskytnutie úveru zo strany Veriteľa a Zmluva o RÚ sa od začiatku zrušuje.

V konaní bolo preukázané výpoveďou žalobkyne ako i svedkyne p. Šimkovej, že žalobkyňa dňa 23.10.2007 podpísala Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere, na základe ktorej jej mala byť poskytnutá čiastka úveru vo výške 35.000,- Sk, pričom nominálna

hodnota úveru (predstavuje aj celkovú sumu splátok úveru vrátane úrokov) je 76.104,- Sk. Zmluva o revolvingovom úvere je vedená pod č. 8400000656. Taktiež v konaní bolo preukázané, že p. Š. po podpise tejto žiadosti -zmluvy žalobkyni neponechala ani jeden exemplár žiadosti - zmluvy o revolvingovom úvere.

Pani Šimková vo svojej svedeckej výpovedi potvrdila, že žalobkyňa jej 2-3 dni po podpísaní žiadosti/zmluvy o revolvingovom úvere oznámila, že žiada úver stornovať. Túto skutočnosť oznámila manažérovi, ktorý povedal, aby žalobkyňa peniaze poslala späť. Volala žalobkyni, že peniaze boli jej zaslané na účet a povedala jej, aby peniaze vrátila. Bolo to z dôvodu, že žalobkyňa chcela úver stornovať. V konaní bolo preukázané, že žalovaný Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8400000656 podpísal dňa 21.11.2007. Týmto dňom bolo vyhotovené aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8400000656. Finančné prostriedky vo výške 35 000,- Sk boli z účtu žalovaného odpísané dňa 21.11.2007 na účet žalobkyne. Žalobkyňa finančné prostriedky vo výške 35 000,- Sk dňa 4.12.2007 zaslala na účet žalovaného. Žalovaný na svoju kontaktnú adresu uvedenú v zmluvných ustanoveniach dňa 7.12.2007 obdržal od žalobkyne žiadosť o storno úveru.

V priebehu konania nebol produkovaný ani jeden dôkaz o tom, že by žalobkyni bola zo strany žalovaného doručená ním podpísaná Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva a aj tzv. akceptačný list (Oznámenie o schválení úveru dlžníkovi) a to v lehote 30 dní odo dňa podpísania Zmluvy o revolvingovom úvere v súlade s článkom 2 bod 2.2. Zmluvného dojednania. Podľa vyjadrenia žalobkyne Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere ako i Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8400000656 jej bola zo strany žalovaného doručená dňa 15.2.2010. Túto skutočnosť žalovaný vo svojich výpovediach a ani v písomných podaniach hodnoverným dôkazom nevyvrátil a ani nepreukázal doručenie Zmluvy o revolvingovom úvere a akceptačného listu v primeranej lehote žalobkyni. Bolo výpoveďou svedkyne Šimkovej potvrdené, že zmluvy podpísané žalovaným sa zasielajú klientom doporučené. Žiadny listinný dôkaz o odoslaní podpísanej zmluvy a akceptačného listu žalovaným, súdu nebol preukázaný.

Vzhľadom na zistené a uvedené skutočnosti súd má za to, že v danom prípade návrhom na uzavretie zmluvy (ofertou) je žiadosť žalobkyne o poskytnutie revolvingového úveru, ktorú podpísala dňa 23.10.2007. Táto žiadosť bola doručená adresátovi, t.j. do sféry žalovaného (obláta), ktorý ju podpísal dňa 21.11.2007, čím vyjadril akcept, súhlas s poskytnutím revolvingového úveru. Avšak žalobkyňa odvolala svoj návrh na uzavretie revolvingového úveru skôr ako žalovaný odoslal prijatie návrhu žalobkyni. Z uvedeného

jednoznačne vyplýva, že prijatie návrhu na uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere by bolo voči žalobkyni účinné až od okamihu, keď by jej došiel návrh na uzavretie zmluvy podpísaný žalovaným. Keďže sa tak nestalo, súd má za to, že právny vzťah z úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania nie je. Tento nedostatok nekonvaliduje ani zaslanie finančnej čiastky 35 000,- Sk žalobkyni, ktorú sumu žalobkyňa hneď ako sa o tom dozvedela (4.12.2007) zaslala na účet žalobcu. Uskutočnilo sa to v čase keď ešte žalobkyňa stále nemala doručenú podpísanú zmluvu od žalovaného.

Podľa § 558 OZ, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

Uznaním dlhu, urobeným vo forme podľa § 558 OZ, sa zakladá vyvrátiteľná právna domnienka, že dlh v čase uznania trval. K tomu, aby uznanie dlhu malo tieto účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu aj výšky. Uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi. Zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvyhodňuje postavenie veriteľa. Domnienka existencie dlhu, založená uznaním dlhu, je vyvrátiteľná. Znamená to, že aj dlžník, ktorý svoj dlh uznal, môže namietat, že dlh nevznikol alebo že v čase uznania už netrval. Táto námietka však bude mať úspech len vtedy, ak bude preukázaná. Podľa ustálenej judikatúry R 13/1988: Uznaním dlhu sa dlžník nezbavuje možnosti uplatňovať v občianskom súdnom konaní námietky týkajúce sa dôvodu alebo výšky (rozsahu) nároku veriteľa.

Žalovaný poukázal na zásadný rozpor v tvrdeniach žalobkyne, keď na jednej strane tvrdí, že úverový vzťah medzi ňou a žalovaným nie je, a na strane druhej sa písomne zaväzuje v dohode o uznaní dlhu nielen dlh z tohto právneho vzťahu uhradiť, ale ho aj uznáva čo do dôvodu a výšky. Podľa žalovaného

existenciu zmluvného vzťahu potvrdzuje tiež Protokol o vykonaní kontroly dlžníka, v ktorom žalobkyňa výslovne uvádza, že začne splácať od 4/10.

Žalobkyňa dňa 17.2.2010 podpísala Protokol o vykonanie kontroly dlžníka ako i Dohodu o uznaní dlhu č. 8400000656 so splátkovým kalendárom.

Žalobkyňa podpísanie uznania dlhu č. 8400000656 odôvodnila tým, že prišiel v ten deň k ním p. A., bola zo všetkého „vyklepaná“, a aby nenarastali penále, dohodli sa na splátkach, pretože bola nezamestnanou.

Uznanie dlhu možno urobiť až po tom, čo dlh vznikol. Súd zastáva stanovisko, že žalobkyňa preukázala, že dlh v čase uznania neexistoval, keďže bola preukázaná neexistencia záväzku t.j. neexistencia právneho vzťahu z úverovej zmluvy č. 8400000656.

Je potrebné poukázať i na to, že žalovaný mylne interpretuje vrátenie finančnej čiastky 35 000,- Sk žalobkyňou na jeho účet a to tak, že žalobkyňa v období od 19.12.2007 do 19.4.2009 splácala úver v pravidelných mesačných splátkach v rozsahu, v akom boli stanovené v zmluve o revolvingovom úvere (úhrada 16 splátok vo výške á 2 114,- Sk v časti sedemnásťtej splátky vo výške 1 176,- Sk). Týmto žalovaný chcel poukázať na to, že žalobkyňa napriek tomu, že tvrdí, že zmluvu o revolvingovom úvere zrušila, a peniaze, ktoré jej boli na základe tejto zmluvy poskytnuté vrátila, uhrádzala úver v splátkach a teda si bola vedomá dlhu voči žalovanému. Tieto skutočnosti sú nepravdivé a práve žalovaným skresľujúco interpretované, nakoľko žalobkyňa vrátila žalovanému jednorázovo 35 000,- Sk a žiadne splátky v danom období neuhrádzala.

Vzhľadom k tomu, že súd ustálil, že právny vzťah z úverovej zmluvy č. 8400000656 medzi účastníkmi nie je, sa ani nezaoberal námietkami žalobcu a vyjadrením žalovaného k jednotlivým ustanoveniam článkov Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere, kde žalobca namietol neprijateľné podmienky, pričom zaujal stanovisko, že jednotlivé ustanovenia v zmluve spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Žalobkyňa v podanej žalobe žiadala aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2.639 Eur. Svoj nárok odôvodnila s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedla, že konanie žalovaného ju 2,5 roka (v čase podania žaloby) znervózňuje a je značne vystresovaná. Konanie žalovaného považuje za konanie bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi. Jeho konanie už prekročilo všetky medze (výzvy, osobné návštevy). Napriek jasnému odvolaniu žiadosti z jej strany ju žalovaný 2,5 roka psychicky trápil. Zo mzdy jej začali vykonávať zrážky, hoci nevedela na akom základe. Preto sa rozhodla, že uplatní svoje práva ako spotrebiteľ a za nekalý postup žalovaného žiada presne takú sumu, akú nedôvodne žalovaný žiadal od nej. Nie je odborne vzdelanou vo finančne - obligačných vzťahoch, a z takéhoto prístupu firmy mala bezsenné noci. Nevyužila žiadne finančné prostriedky a zaplatiť mala vlastne za nič 2.639 Eur (79.530,- Sk).

Žalobkyňa vychádzala z toho, že zmluvný vzťah medzi ňou a žalovaným je spotrebiteľský v zmysle § 52 a nasl. OZ a preto si uplatnila voči žalovanému aj právo na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa. Keďže súd zaujal stanovisko, že právny vzťah z úverovej zmluvy medzi účastníkmi konania nie je t.j. nemôže byť úverová zmluva klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere a teda nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie sa nemôže posudzovať v zmysle § 3 ods. 5 zák.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

Súd však z vykonaného dokazovania vyvodil ten právny záver, že nárok žalobkyne o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôvodný a preto prekvalifikoval právny základ nároku žalobkyne ako zásah do osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. OZ.

Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by s nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Predpokladmi vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v predmetnom prípade sú:

- existencia ujmy (spočívajúca v poškodení duševného zdravia žalobkyne)
- porušenie právnej povinnosti, resp. protiprávny úkon (spočívajúci v konaní tretej osoby zodpovednej za narušenie osobnostných práv žalobkyne)
- príčinná súvislosť medzi touto ujmovou a protiprávnym konaním.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa si v konaní uplatnila úhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch. Súd mal preukázané, že v danom prípade sú splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže správaním žalovaného došlo k zásahu do osobnostného práva žalobkyne tak, že bolo zasiahnuté do jej súkromného a rodinného života do jej osobnej integrity, čo zahŕňa aj psychickú traumu. Bolo preukázané že žalobkyňa od návštevy p. Šimkovej t.j. od 23.10.2007 je vystavovaná dlhodobým psychickým tlakom súvisiacim s nerešpektovaním, ignorovaním žalovaného, že odvolala, stornovala žiadosť o poskytnutie úveru. Od uvedeného obdobia neustále musela riešiť otázku úveru a to i napriek svojmu presvedčeniu, že keď úver obratom vrátila, nepoužila ho, nemusí žiadne finančné prostriedky vrátiť. Žalovaný prostredníctvom svojich fyzických osôb, ktoré na túto činnosť použil, neustále vyvíjal nátlak na úhradu finančných prostriedkov. Žalobkyňa bola obťažovaná návštevami, telefonátmi, ako aj písomnými upomienkami na úhradu finančných čiastok z úveru (upomienky zo dňa 27.4.2009, 20.5.2009, 21.6.2009) ako i zasielaním faktúr (21.6.2009). Samotným pracovníkom žalovaného jej bolo doporučené sa obrátiť na orgány činné v trestnom konaní, čo aj žalobkyňa vykonala (konanie vedené na Okresnom riaditeľstve PZ, Úrad justičnej a kriminálnej polície v Leviciach, sp.zn. H.-XXX/X-H.-E.-XXXX), ktorá okolnosť taktiež u žalobkyne vyvolala stresujúce situácie. Tým, že si žalovaný uplatnil zrážky zo mzdy u zamestnávateľa žalobkyne, taktiež vyvolalo u žalobkyne stresové situácie a psychické vypätie, v dôsledku ktorého pretrvával u nej stav neistoty a obavy, že i napriek jej stornovaniu a vráteniu úveru, si žalovaný naďalej uplatňuje voči nej finančné prostriedky, ktoré mu neprináležia. Žalobkyňa musela riešiť otázku zrážok zo mzdy a podala na súd predbežné opatrenie, ktorým sa ukladá zamestnávateľovi povinnosť nevykonávať zrážky zo mzdy (konanie vedené na OS Levice pod sp.zn. 12C/248/2011). Ani táto okolnosť neprispela k pokojnej rodinnej pohode.

Súd je toho názoru, že v dôsledku týchto skutočností na strane žalobkyne dochádzalo k pretrvávajúcim stresom, ktoré jej svojim pretrvávaním boli spôsobilé vyvolať psychickú traumu ako i bezsenné noci. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 OZ preto súd hodnotil ako primeraný prostriedok ochrany proti neoprávnenému zásahu žalovaného do osobnostných práv žalobkyne. Podstatou a účelom nemajetkovej ujmy v peniazoch je poskytnúť fyzickej osobe, ktorej osobnostné právo bolo porušené, priznanie peňažnej satisfakcie. Keďže skutočnú ujmu nie je možné presne zistiť (dá sa len predpokladať), výška nemajetkovej ujmy sa nedá presne vyčíslieť a teda ani preukázať. Z uvedeného dôvodu súd priznal z uplatneného nároku žalobkyni sumu vo výške 1.000 Eur, ktorú považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práv žalobkyne. Keďže žalobkyňa žiadala priznať zadostučinenie vo väčšom rozsahu ako bolo priznané súdom, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Žalovaný z opatrnosti, v súlade s § 100 ods. 1 a nasl. OZ uplatnil námietku premlčania vo vzťahu k žalobou uplatnenému nároku na primerané zadostučinenie, vzhľadom na to, že ani z návrhu, ani z výpovede žalobkyne nie je možné identifikovať právnu podstatu a právny titul, z ktorých žalobkyňa dovodzuje svoje domnelé právo na primerané zadostučinenie.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá (§ 100 ods. 3 OZ).

Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe.

Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemajetkovú ujmu je podľa § 101 OZ viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilého porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv.

V predmetnom konaní bolo preukázané, že neoprávneným konaním žalovaného bolo zasiahnuté do osobnostných práv žalobkyne a to dňom 23.10.2007 t.j. okamihom podpísania Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobkyňa svoje právo na uplatnenie nemajetkovej ujmy v peniazoch mohla vykonať prvý krát 24.10.2007. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila dňa 24.10.2010. Žalobkyňa svoju žalobu podala na súde dňa 14.6.2010, teda v priebehu plynutia premlčacej doby t.j. včas. Z uvedeného dôvodu súd na námietku premlčania vznesenú žalovaným neprihliadol.

Na základe uvedených zákonných ustanovení súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd podľa § 151 ods. 3 OSP o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia 3-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ods.2 citovaného ustanovenia ods. 2 odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia. (§ 251 ods. 1 OSP)

V Leviciach, dňa 4. decembra 2013